

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a členov senátu JUDr. Ľuboša Szigetiho a JUDr. E. Berthotyovej PhD., v právnej veci žalobcu **Ing. J. M.**, bytom S. V., *zastúpeného JUDr. M. T., advokátom so sídlom v S. N. V.*, proti žalovanému **K. R. P. Z. v P., K. D. I., P.**, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného č. KRP-114/DI-2-2006 zo dňa 30. júna 2006, na odvolanie žalobcu proti rozsudku K. súdu v P. č. k. 2 S 13/06-38 zo dňa 4. októbra 2007, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok K. súdu v P. č. k. 2 S 13/06-38 zo dňa 4. októbra 2007 **z m e ň u j e** tak, že rozhodnutie žalovaného č. KRP-114/DI-2-2006 zo dňa 30. júna 2006 **z r u š u j e a v e c m u v r a c i a** na ďalšie konanie.

Žalovaný je **p o v i n n ý** žalobcovi zaplatiť náhradu trov konania v sume 7886 Sk k rukám jeho právneho zástupcu do troch dní.

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom K. súd zamietol žalobu žalobcu zo dňa 24.07.2006, ktorou žiadal rozhodnutie žalovaného zrušiť, vec vrátiť na ďalšie konanie a priznať náhradu trov konania. V dôvodoch žaloby poukázal na to, že dňa 20.03.2006 rozhodnutím Okresného R. P. Z. v P., Okresným D. inšpektorátom pod sp. zn. ORP-257/DI-2-2005-R bol opätovne uznaný vinným z priestupku a bola mu uložená poriadková pokuta vo výške 5000 Sk a zákaz činnosti viesť motorové vozidlo na dobu 6 mesiacov. Proti tomuto rozhodnutiu sa odvolal. Dňa 30.06.2006 bolo jeho odvolanie K. R. v P., K. D. inšpektorátom zamietnuté a prvostupňové rozhodnutie potvrdené. Argumentoval, že dňa 14.01.2005 v čase pred 12.00 hodinou viedol svoje osobné motorové vozidlo Škoda Octavia ev. Č. po ul. W., ktorá je vyznačená D. značkou „Stoj, daj prednosť vjazde“, kde pri vchádzaní na ul. O., ako hlavnú cestu, s vozidlom zastavil na mieste, z ktorého mal dobrý výhľad, pozrel sa doľava a doprava, pričom z ľavej

strany mu nič nešlo a z pravej strany prichádzalo osobné motorové vozidlo, ktoré bolo dostatočne vzdialené. Po tejto kontrole začal so svojím vozidlom vychádzať na hlavnú cestu. Po vyjdení na hlavnú cestu pomalou jazdou, keď s vozidlom už bol natočený v priamom smere zbadal, že z ľavej strany mu do vozovky na priechod pre chodcov vstúpil chodec, starší pán, preto došiel k priechodu pre chodcov, s vozidlom zastavil a nechal prejsť chodca cez vozovku. Keď chodec prešiel celú šírku vozovky a nachádzal sa pri pravom okraji vozovky, vtedy do jeho auta, zadnej časti, narazilo osobné motorové vozidlo Škoda 125L ev. Č., ktoré viedla vodička M. S.. Požiadal vodičku o jej meno a zákonnú poisťku od vozidla, ktorú mu predložila a vysvetlil jej, že vzhľadom na výšku škody nemusia volať políciu. Vodička tým súhlasila a tak sa rozišli. Podľa zistenia na operačnom stredisku polície vodička S. v čase o 12.40 hod. privolala na miesto zrážky políciu. Pri znovu prejednaní tohto priestupku žiadal, aby bola na mieste nehody vykonaná previerka výpovedi, alebo vyšetrovací pokus za prítomnosti všetkých tam prítomných v čase a vodičky aj s motorovým vozidlom, pretože pôvodne vodička bola bez vozidla. Dôvodom jeho návrhu bolo to, že znalec svoj znalecký posudok vypracoval asi na súkromnú objednávku, pretože vo svojom posudku sa dopustil vedomých hrubých chýb. Vypočítal, že výjazd žalobcu z miesta, kde vchádzal na hlavnú cestu až po miesto, kde zastavil trval 8,8 sekúnd + -5%. Tým, že žalobca pred priechodom pre chodcov zastavil a do jeho už stojaceho vozidla narazila vodička (čo potvrdila aj ona sama), sa znalec týmto časom vôbec nezaoberal. Vozidlo pred priechodom pre chodcov žalobca zastavil v čase, keď chodec sa nachádzal ešte v ľavej polovici vozovky, teda pred priechodom stál najmenej 3 sekundy. Ak spočítame čas jeho východu na hlavnú cestu s časom, čo stál pred priechodom, kde dával prednosť chodcovi, tak je to takmer 12 sekúnd. Znalec vodičky vypočítal rýchlosť 50 km/h a pri tejto rýchlosti vodička v čase, keď žalobca začal vchádzať na hlavnú cestu bola od uvedenej križovatky vzdialená 165,6 metra, lebo vozidlo pri rýchlosti 50 km prejde za sekundu 13,8 metra. Za čas 8,8 sekúnd, čo žalobcovi podľa znalca trval len samotný výjazd po zastavenie bez státia vodička za ten istý čas prešla vzdialenosť pri rýchlosti ako ju vypočítal znalec 50 km/h 121,44 metra. Žalobca preto namieta, že toto je matematika a s tou sa manipulovať nedá tak, ako s celým šetrením manipulovali policajti spolu so znalcom. Podľa jeho názoru je to tiež jeden z dôvodov, prečo sa nemohol vykonať vyšetrovací pokus, alebo previerka výpovedi, ak tzv. rekonštrukcia vykonaná znalcom dňa 07.07.2005 bola vykonaná tak, že vodička sa dostavila bez vozidla, ukázala kde sa nachádzala v čase, keď začala reagovať na vychádzajúce vozidlo a bola to vzdialenosť 50 metrov. Z toho znalec určil, že vodička zrážke nemohla zabrániť. V rozhodnutí žalovaného zo dňa 30.06.2006 na strane 5 je uvedená v poradí 3. veta: „Záleží len na správnom orgáne, akú dôkaznú silu prisúdi dôkazu v konkrétnom konaní“. Žalobca si myslí, že k takejto vete nie je potrebný žiaden komentár.

K. súd v odôvodnení svojho rozsudku uviedol, že správne orgány sú v konaní a pri rozhodovaní povinné postupovať v súlade s Ústavou SR, zákonmi a ostatnými právnymi predpismi. V neposlednom rade sú povinné prihliadať aj na obsah medzinárodných zmlúv, ktoré v súlade s čl. 7 Ústavy SR majú prednosť pred zákonmi. Ďalšou základnou zásadou správneho konania je zásada materiálnej pravdy, na základe ktorej rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu veci. Táto zásada je zakotvená nielen v § 3 ods. 4 správneho poriadku, ale je premietnutá aj v jeho ďalších ustanoveniach (§ 32 ods. 1, § 46, § 47 ods. 3). Z obsahu predmetnej zásady vyplýva, že správny orgán (platí to aj pre odvolací orgán) je povinný vykonávať dokazovanie tak, aby boli náležite objasnené všetky rozhodujúce

okolnosti dôležité pre posúdenie veci (úplnosť zistenia). Správny orgán musí zabezpečiť, aby skutkové zistenia, ktoré vyplývajú z vykonaného dokazovania, čo najviac zodpovedali skutočnosti (presnosť zistenia). Správny orgán pri rozhodovaní o priestupku vychádzal zo správy o výsledku objasňovania, z úradných záznamov hliadok polície, z výpisov evidenčnej karty vodiča, z výsluchov svedkov, z preverovacieho pokusu rekonštrukcie, zo znaleckého posudku Ing. J. S., ako aj ďalších listinných dôkazov, zabezpečených pred správnymi orgánmi. Na základe týchto zistení správne orgány dospeli k záveru, že žalobca sa dopustil priestupku. Vychádzajúc z dokazovania vykonaného prvostupňovým správnym orgánom, ako aj žalovaným K. súd dospel k záveru, že obidva správne orgány pri rozhodovaní postupovali podľa ustanovení zákona č. 372/1990 Zb., preto sa K. súd stotožnil so skutkovými a právnymi závermi uvedenými v napadnutom rozhodnutí, ktoré považuje za úplné, vecne správne a v súlade so zákonom. Uviedol, že pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu v konkrétnej právnej veci sa súd musí obmedziť len na otázku, či vykonané dôkazy, z ktorých správny orgán vychádza nie sú pochybné, alebo či vykonané dôkazy logicky robia vôbec možným skutkový záver, ku ktorému správny orgán dospel. Napokon posudzuje, či správny orgán aplikoval na predmetnú právnu vec relevantný právny predpis. Zistením skutkového stavu správny orgán určil subjekt, ktorý za priestupok zodpovedá a následne určil rozsah zodpovednosti premietnutý do výšky uloženej pokuty. Žalovaný správny orgán mal pri rozhodovaní dostatočne za preukázané, že to bol žalobca, ktorý sa dopustil priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky, za čo mu bola uložená pokuta. V hodnotení zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu K. súd nezistil logické, vecné ani právne pochybenia. Žalovaný sa hodnotením priestupku a námietkami žalobcu uvedenými v odvolaní vypořiadal a preto K. súd žalobu podľa § 250j ods. 1 O.s.p. ako nedôvodnú zamietol. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 O.s.p. Žalobcovi, ktorý v konaní nebol úspešný, K. súd náhradu trov konania nepriznal a žalovaný zo zákona nemá nárok na náhradu trov konania.

Včas podaným odvolaním rozsudok napadol žalobca. Krajský súd podľa jeho názoru vychádzal z nedostatočne zisteného skutkového stavu. Správny orgán ako žalovaný nenáležite objasnil všetky rozhodujúce okolnosti dôležité pre posúdenie veci a krajský súd vo svojom rozhodnutí pochybenia správneho orgánu nenapravil. Predovšetkým neodstránil chybné logické závery, ktoré vyplývajú z preverovacieho pokusu - rekonštrukcie, vykonanej znalcom z odboru cestnej dopravy Ing. J. S. zo dňa 07.07.2005. Závery znalca uvedené v posudku nie sú logicky obhájiteľné a skutkový záver, aký z vykonaných dôkazov podľa správnych orgánov a napokon aj podľa krajského súdu vyplýva, nie je podľa jeho názoru možný. Vodička S. nahlásila dopravnú nehodu až po uplynutí takmer 40 min. príslušnému policajnému orgánu po tom, čo sa s vodičkou dohodol na vyriešenie dopravnej nehody prostredníctvom svojich poisťovní, ako aj skutočnosti, že vodička S. na ceste kde je dopravná značka Priechod pre chodcov 2x a obmedzená rýchlosť na 40 km/hod. jazdila rýchlosťou od 49 km/hod. do 51 km/hod., čo je okolnosť, ktorá má zásadný vplyv na charakter dopravnej nehody, ktorú nezavinil. Navrhol odvolaciemu súdu napadnutý rozsudok alternatívne zrušiť alebo zmeniť a zrušiť napadnuté rozhodnutie žalovaného a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení na odvolanie navrhol odvolaciemu súdu napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 246c O.s.p. v spojení s ustanovením § 10 ods. 2 O.s.p. preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu a konanie mu predchádzajúce v zmysle ustanovenia § 246c v spojení s § 211 a nasl. a dospel k názoru, že odvolanie je dôvodné.

Podľa § 244 ods. 1, 2, 3 O.s.p. v správnom súdnictve preskúmajú súde na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. V správnom súdnictve preskúmajú súde zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov štátnej správy, orgánov územnej samosprávy, ako aj orgánov záujmovej samosprávy a ďalších právnických osôb, ako aj fyzických osôb, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy (ďalej len „rozhodnutie a postup správneho orgánu“). Rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumie rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť.

Podľa § 247 ods. 1, 2 O.s.p. podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu. Pri rozhodnutí správneho orgánu vydaného v správnom konaní je predpokladom postupu podľa tejto hlavy, aby išlo o rozhodnutie, ktoré po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov, ktoré sa preň pripúšťajú, nadobudlo právoplatnosť.

Podľa § 249 ods. 1, 2 O.s.p. konanie sa začína na návrh, ktorý sa nazýva žalobou. Žaloba musí okrem všeobecných náležitostí podania obsahovať označenie rozhodnutia a postupu správneho orgánu, ktoré napadá, vyjadrenie, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie a postup napadá, uvedenie dôvodov, v čom žalobca vidí nezákonnosť rozhodnutia a postupu správneho orgánu, a aký konečný návrh robí.

Podľa § 250i ods. 1, 2 O.s.p. pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúvanie napadnutého rozhodnutia. Ak správny orgán podľa osobitného zákona rozhodol o spore alebo o inej právnej veci vyplývajúcej z občianskoprávných, pracovných, rodinných a obchodných vzťahov (§ 7 ods. 1) alebo rozhodol o uložení sankcie, súd pri preskúvaní tohto rozhodnutia nie je viazaný skutkovým stavom zisteným správnym orgánom. Súd môže vychádzať zo skutkových zistení správneho orgánu, opätovne vykonať dôkazy už vykonané správnym orgánom alebo vykonať dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy.

Z pripojeného priestupkového spisu odvolací súd zistil:

O. R. P. Z., Okresný dopravný inšpektorát v P. ako prvostupňový správny orgán podľa § 54 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov na prejednanie priestupkov proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky zistil, že žalobca dňa 14.01.2005 v čase pred 12.00 hodinou viedol osobné motorové vozidlo Škoda Octávia, ev. Č. po ul. W., ktorá je vyznačená dopravnou značkou „Stoj, daj prednosť vjazde“, kde pri vchádzaní na ul. O., ako hlavnú cestu, vošiel do jazdnej dráhy

motorového vozidla Škoda 125L, ev. Č., ktoré viedla vodička M. S., bytom P., Bratislavská 4, ktorá musela náhle meniť rýchlosť jazdy a prednou časťou vozidla narazila do zadnej časti motorového vozidla vodiča Ing. M. (žalobcu), ktorý medzitým so svojím vozidlom pred priechodom pre chodcov na ul. O. zastavil. Po zrážke vodič Ing. M. z miesta dopravnej nehody odišiel na neznáme miesto. Pri zrážke k zraneniu osôb nedošlo. Požitie alkoholických nápojov u vodičky S. zistené nebolo. Škoda na motorovom vozidle Škoda 125L vznikla vo výške cca 5000 Sk a na motorovom vozidle Škoda Octavia vo výške cca 21 000 Sk. Uvedeným konaním žalobca porušil ustanovenie § 19 ods. 1, § 51 ods. 2 písm. e), § 51 ods. 3 písm. a), b), c) zákona č. 315/1996 Zb. a bol uznaný vinným zo spáchania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. l), d) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, za čo mu bola podľa § 22 ods. 2 citovaného zákona uložená pokuta vo výške 5000 Sk a zákaz činnosti viesť motorové vozidlá na dobu 6 mesiacov. Zároveň mu bola uložená povinnosť uhradiť trovy konania vo výške 350 Sk, ktoré mal zaplatiť do 90 dní od právoplatnosti rozhodnutia. Po podaní odvolania žalovaný ako druhostupňový správny orgán napadnutým rozhodnutím zo dňa 30. júna 2006, č. KRP-114/DI-2-2006 príslušný podľa § 58 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v platnom znení rozhodol tak, že odvolanie žalobcu podľa § 52 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. zamietol a prvostupňové rozhodnutie o priestupku potvrdil. To, že žalobca mal zastaviť pred križovatkou na značku „Stoj, daj prednosť v jazde“ tvrdil nielen žalobca ale aj svedkovia Z. L. a M. E.. Pripustil to aj znalec vo svojom posudku pri výpočtoch potrebných na zistenie príčin zrážky. Opak tvrdila vodička S.. To, že ku zrážke motorových vozidiel došlo po tom, čo žalobca už stál pred priechodom pre chodcov potvrdili obaja vodiči, svedkyne ale i znalec. Vodička S. narazila prednou časťou svojho motorového vozidla do zadnej časti vozidla, ktoré riadil žalobca, čo je jednoznačné aj z predloženej fotodokumentácie predmetných vozidiel. Po dopravnej nehode žalobca vystúpil z auta a komunikoval s vodičkou S., čo potvrdili všetky prítomné osoby dopravnej nehody. Zistil, aká škoda nastala v dôsledku zrážky a potom, čo telefonicky si preveril u pracovníka poisťovne „K.“ P. P., že ak škoda neprevyšuje 10 násobok minimálnej mzdy nehodu nemusí vyšetriť polícia, týmto konštatovaním vodičke S. miesto dopravnej nehody opustil a následne odišiel na ohliadku auta do poisťovne. To, že by na požiadanie vodičky S. žalobca odmietol jej preukázať svoju totožnosť nevyplýva ani z výpovede vodičky S. ale ani z výpovedí ostatných osôb zúčastnených dopravnej nehody. Znalec v odbore cestnej dopravy Ing. J. S. vo svojom znaleckom posudku zistil, že vodička S. na predmetnom úseku cesty jazdila rýchlosťou 50km/h, hoci povolená rýchlosť na tomto úseku je 40km/h. a tak konštatoval: „Je potrebné uviesť, že za podmienky označeného miesta reakcie vodičkou S., rýchlosti jazdy vozidla Škoda 125L 40 km/hod. a pri plnom využití dosiahnuteľného brzdného spomalenia k zrážke vozidiel nedôjde, vozidlo zastaví ešte pred nárazom do vozidla Škoda Octavia. Taktiež pri technicky odôvodnenej rýchlosti jazdy vozidla Škoda 125 L vzhľadom k označenému miestu reakcie 49,1 až 50,9 km/hod., využití jeho maximálneho brzdného spomalenia a podmienke, že vozidlo Škoda Octavia nezastaví pred priechodom pre chodcov ale plynulo pokračuje v jazde, k zrážke vozidiel nedôjde. Tým, že vodič Ing. M. zastavil pred priechodom pre chodcov a vozidlo Škoda 125L v čase reakcie vodičky S. jazdilo rýchlosťou 49,1 až 50,9 km/hod., potom zastavením vozidla Škoda Octavia na ceste pred priechodom pre chodcov, vodičke S. vznikla taká prekážka, po ktorú nebola schopná vozidlo zastaviť ani pri využití technicky maximálne dosiahnuteľného brzdného spomalenia. Miera a rozsah zavinenia dopravnej nehody zo strany vodičov sú otázkou právneho posúdenia.“. Práve na základe tohoto zistenia Okresné R. PZ, Okresný

dopravný inšpektorát v P. rozhodnutím o priestupku Č.p. :ORP-257/DI-2-2005-P zo dňa 21. septembra 2005 uložil sankciu a to pokutu vo výške 1000 Sk vodičke S., z dôvodu, že pred dopravnou nehodou nerešpektujúc dopravnú značku o najvyššej povolenej rýchlosti 40 km/h. jazdila rýchlosťou 50,9 km/h., čím prekročila povolenú rýchlosť o 10,9 km/h. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 21.09.2005. Žalobca namietal, že v konaní pred správnym orgánom na ústnom pojednávaní nebol za jeho prítomnosti vypočutý pribratý znalec a tak mu bolo znemožnené, aby sa k tomuto dôkazu mohol vyjadriť.

Podľa § 2 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov priestupkom je zavinené konanie, ktoré porušuje alebo ohrozuje záujem spoločnosti a je za priestupok výslovne označené v tomto alebo v inom zákone, ak nejde o iný správny delikt, postihnutelný podľa osobitných právnych predpisov alebo o trestný čin.

Podľa § 4 ods. 1 písm. a), b) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov priestupok je spáchaný z nedbanlivosti, ak páchatel vedel, že môže svojim konaním porušiť alebo ohroziť záujem chránený zákonom, ale bez primeraných dôvodov sa spoliehal na to, že tento záujem neporuší alebo neohrozí, alebo nevedel, že svojim konaním môže porušiť alebo ohroziť záujem chránený zákonom, hoci to vzhľadom na okolnosti a na svoje osobné pomery vedieť mal a mohol.

Vymedzenie inštitútu skutkovej podstaty priestupku vychádza z poznatkov náuky trestného práva. Zákon o priestupkoch stanovuje pre naplnenie skutkovej podstaty priestupku štyri základné znaky: objekt, objektívnu stránku, subjekt a subjektívnu stránku. Zavinenie je obligatórnym znakom subjektívnej stránky skutkovej podstaty priestupku. Pre vyvodenie zodpovednosti za priestupok je nevyhnutné, aby bolo dostatočne preukázané, že priestupca svojim konaním naplnil všetky znaky skutkovej podstaty priestupku. V každej priestupkovej veci treba preukázať zavinenie priestupku, a za tým účelom je nevyhnutné vykonať všetky dostupné dôkazy.

Zákon o priestupkoch v ustanovení § 73 ods. 2 zakotvuje základné procesné práva a povinnosti obvineného z priestupku. V porovnaní so všeobecným správnym konaním, ktoré je upravené v zákone č. 71/1967 Zb. o správnom konaní, poskytuje obvinenému z priestupku širšie procesné práva. Predovšetkým zakotvuje zásadu prezumpcie neviny. Obvinený z priestupku má právo vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam, ktoré sa mu kladú za vinu a k dôkazom o nich uplatňovať skutočnosti a dôkazy na svoju obhajobu, podávať návrhy a opravné prostriedky. K výpovedi, ani k priznaniu nemôže byť donucovaný. Realizácia zásady prezumpcie neviny znamená, že správny orgán je povinný dokázať vinu obvineného z priestupku a ak sú o nej pochybnosti, musí rozhodnúť v prospech vinníka (in dubio pro reo). Zakotvenie zásady prezumpcie neviny v priestupkovom zákone znamená, že pri aplikácii ustanovení priestupkového zákona musí byť zásadne rešpektovaný všeobecný demokratický princíp „presumptio boni viri“ (každý občan je poriadny, pokiaľ nebude dokázaný opak).

V zmysle napadnutých administratívnych rozhodnutí žalobca mal svojim nedbanlivostným konaním dopustiť sa priestupku v zmysle nasledovných zákonných ustanovení:

Podľa § 22 ods. 1 písm. d) a l) zákona č. 372/1990 Zb. priestupku sa dopusti ten, kto ako vodič sa zúčastnil na dopravnej nehode, bezodkladne nezastavil motorové vozidlo alebo si nesplnil povinnosť účastníka dopravnej nehody ustanovenú v osobitnom zákone (§ 51 zákona č. 315/1996 Z.z.), porušením uvedeným v písmene k) bezprostredne ohrozí bezpečnosť alebo plynulosť cestnej premávky alebo spôsobí dopravnú nehodu.

Podľa § 19 ods. 1 zákona č. 315/1996 Z. z. vodič, ktorý prichádza na križovatku po ceste označenej dopravnou značkou ako vedľajšia cesta, je povinný dať prednosť v jazde vozidlám prichádzajúcim po ceste označenej dopravnou značkou ako hlavná cesta.

Podľa § 51 ods. 2 písm. e) zákona č. 315/1996 Z. z. účastník dopravnej nehody je povinný preukázať svoju totožnosť na požiadanie iného účastníka dopravnej nehody.

Podľa § 51 ods. 3 písm. a), b), c) zákona č. 315/1996 Z.z., ak pri dopravnej nehode došlo k usmrteniu osoby alebo k jej zraneniu, ak došlo k poškodeniu cesty alebo všeobecne prospešného zariadenia, ak unikli nebezpečné veci alebo ak na niektorom zo zúčastnených vozidiel vrátane prepravovaných vecí alebo na inom majetku vznikla hmotná škoda zrejme prevyšujúca desať násobok minimálnej mzdy zamestnanca odmeňovaného mesačnou mzdou ustanovenou osobitným predpisom, účastník dopravnej nehody je povinný ohlásiť bezodkladne dopravnú nehodu policajtovi, zdržať sa konania, ktoré by bolo na ujmu vyšetrenia dopravnej nehody, najmä premiestnenia vozidiel; ak sa situácia, ktorá vznikla dopravnou nehodou, musí zmeniť, najmä ak je to potrebné na uvoľnenie alebo na ošetrovanie zranenej osoby alebo na obnovenie premávky predovšetkým vozidiel verejnej hromadnej dopravy osôb, účastník dopravnej nehody je povinný vyznačiť situáciu a stopy, zotrvať na mieste dopravnej nehody až do príchodu policajta alebo sa na toto miesto bezodkladne vrátiť po poskytnutí alebo privolaní pomoci, alebo po ohlásení dopravnej nehody.

Z doteraz vykonaného dokazovania nie je možné podľa názoru odvolacieho súdu jednoznačne určiť, že by žalobca porušil alebo nesplnil niektorú povinnosť uloženú vyššie citovanými zákonnými ustanoveniami. Preukázateľne ako vodič účastný dopravnej nehody po dopravnej nehode zastavil, z vozidla vystúpil a komunikoval s vodičkou, ktorá bola tiež účastná dopravnej nehody. Podľa svedkov mali takto komunikovať asi 20 minút. Nebolo preukázané, že by na požiadanie vodičky S. odmietol žalobca preukázať svoju totožnosť. Bolo na prvý pohľad zistené, že škoda nepresahuje desaťnásobok minimálnej mzdy zamestnanca odmeňovaného mesačnou mzdou, cesta ani všeobecne prospešné zariadenie nebolo poškodené, nikto sa pri nehode nezranil, neunikli nebezpečné veci, preto žalobca po konzultácii s pracovníkom poisťovne, po komunikácii s vodičkou S., zisťujúc, že škoda bude uhradená z poisťky miesto dopravnej nehody opustil. Nie je možné jednoznačne preukázať, že by na križovatke na dopravnej značke „Stoj, daj prednosť v jazde“ nezastavil, pretože okrem vodičky S. zúčastnenej dopravnej nehody to nikto nepotvrdil. Práve naopak vypočuté svedkyne zastavenie potvrdzujú. Napokon nie je možné z doteraz vykonaných dôkazov vysloviť ani jednoznačný názor, že nedaním prednosti v jazde žalobca spôsobil dopravnú nehodu. Správne orgány a napokon ani krajský súd nevyhodnotili záver znaleckého posudku, že práve vodička S. prekročila maximálne povolenú rýchlosť pred dopravnou nehodou a takto narazila do už stojacieho auta žalobcu pred priechodom pre chodcov. Znalec

jednoznačne potvrdil vo svojom posudku, že pokiaľ by vodička dodržala predpisom povolenú rýchlosť by k zrážke vozidiel nedošlo.

Podľa ustanovenia § 250ja O.s.p., ak odvolací súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie správneho orgánu v medziach žaloby nie je v súlade so zákonom a súd prvého stupňa žalobu zamietol, môže rozsudok súdu prvého stupňa zmeniť tak, že zruší rozhodnutie správneho orgánu a vráti vec žalovanému správneho orgánu na ďalšie konanie.

Zistenie skutkového, z ktorého vychádzalo správne rozhodnutie bolo v rozpore s dôkazmi vykonanými v konaní, preto správny orgán nerešpektujúc zákonnú zásadu prezumpcie nevinu žalobcu vydalo rozhodnutie z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Procesne úspešnému žalobcovi odvolací súd v súlade s § 250k ods. 1 O.s.p. priznal nárok na náhradu trov konania za zaplatený súdny poplatok (dňa 04.09.2006 za žalobu 2000 Sk, dňa 18.12.2007 za odvolanie 2000 Sk), náhradu trov právneho zastúpenia podľa vyčíslenia za prevzatie veci a podanie odvolania 2 úkony po 1465 Sk podľa § 11 ods. 1 vyhl. č. 655/2004 Z.z. plus 556 Sk (19% DPH), dvakrát režijný paušál po 190 Sk, spolu 7886 Sk.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave dňa 6. februára 2008

JUDr. Eva Babiaková, CSc., v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Nikoleta Adamovičová